

Arrest

nr. 122 137 van 4 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in de streek Raqul in het district Markazi Behsud (Behsud 2, zie document RRT Australië, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) in de provincie Wardak. Binnen Afghanistan hebt u nooit elders gewoond. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Hazara van etnie en sjiitisch moslim van religie. Net voor uw vertrek uit Afghanistan woonde u samen met uw vader, zijn tweede vrouw en haar twee kinderen. Zelf had u broers noch zussen en uw moeder stierf een natuurlijke dood toen u nog jong was.

Tijdens de Afghaanse burgeroorlog werkte uw vader gedurende zo'n twee jaar als kok voor generaal Dostum in Mazar-i-Sharif. Voor dit werk was hij telkens verscheidene maanden weg van huis om in Mazar te werken. In 1996 gebeurde er in de basis van generaal Dostum een diefstal. Uw vader

werd ervan verdacht te weten wie achter de diefstal zat. Op dat moment was hij juist op verlof in Wardak. De mannen van Dostum kwamen naar jullie huis, omsingelden het en namen uw vader mee. Na twee weken werd uw vader toegetakeld en met een gebroken been teruggebracht. Hij was onschuldig bevonden dus hadden ze hem vrijgelaten.

Zo'n maand en tien dagen later kwamen de taliban naar Behsud. Wanneer ze naar uw dorp kwamen vluchtten de meeste dorpelingen de bergen in. Onder diegenen die achterbleven was uw vader vanwege zijn gebroken been. De taliban namen hem mee en sindsdien weet u niet wat er van hem is geworden. Jullie wachtten nog enige tijd in het dorp om te zien of uw vader zou terugkeren. In de tussentijd kwamen de taliban echter meerdere keren naar jullie dorp. Twee keer kwamen ze specifiek naar u vragen. Ze namen alle jongens mee, zelfs vanaf veertien jaar. Uw dorpsgenoot, Husayn Ali, raadde u hierna aan het land te verlaten en hij regelde uw reis. Ook uw stiefmoeder besloot samen met haar twee kinderen het dorp te verlaten. Ze vertrokken een week voor u, maar u weet niet waarheen.

U werd naar Quetta in Pakistan gebracht en bleef daar tot ongeveer 1999. Vervolgens trok u naar Iran waar u ongeveer tot 2002 verbleef. Hierna ging u via Turkije naar Griekenland. In Turkije bleef u ongeveer een jaar en in Griekenland bleef u tot 2013. In Griekenland vroeg u asiel aan en zo verkreeg u tijdelijke papieren waarmee u na verloop van tijd ook kon werken. In het kader van deze asielaanvraag werd u nog niet gehoord en kreeg u nog geen beslissing.

In 2013 verliet u Griekenland omwille van de vijandige houding ten aanzien van migranten en reisde u met een vals Spaans paspoort naar België. Op 18 augustus 2013 kwam u in België aan en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning legde u uw taskara voor en documenten aangaande uw verblijf in Griekenland.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw relaas kan opgedeeld worden in twee, weliswaar verwante, delen: ten eerste het probleem van uw vader vanwege de diefstal bij generaal Dostum (zie Gehoorverslag CGVS dd. 01/10/2013 p. 9, 10). Ten tweede de ontvoering van uw vader door de taliban vanwege zijn band met generaal Dostum (zie CGVS p. 9, 11) en aansluitend uw vervolging door de taliban (zie CGVS p. 12).

Wat het eerste deel betreft dient vooreerst gezegd te worden dat de tewerkstelling van uw vader bij generaal Dostum (zie CGVS p. 6) op enkele punten dusdanig onlogisch overkomt, dat dit element bezwaarlijk kan overtuigen.

Zo is het moeilijk te begrijpen waarom generaal Dostum een kok zou tewerkstellen die in vogelvlucht op zo'n 270 kilometer van zijn basis in Mazar-i-Sharif woont. Jullie woonden immers in Wardak (zie CGVS p. 2), maar uw vader werkte in Mazar-i-Sharif (zie CGVS p. 6, 14, 15 en zie kaarten in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier). U zei dat uw vader een goede kok was en dat iemand hem daarom vroeg voor generaal Dostum te gaan werken (zie CGVS p. 6). Het is uiteraard mogelijk dat uw vader een begaafd kok was, maar het lijkt niet waarschijnlijk dat hij zo superieur aan anderen was dat generaal Dostum hem vond in Wardak en dat hij bereid was hem een dusdanig loon te betalen dat uw vader akkoord was om maanden van huis weg te zijn voor zijn werk (zie CGVS p. 7). De weg van en naar zijn werk was honderden kilometers lang, doorheen de bergen (zie kaarten in de blauwe map), en moest te paard worden afgelegd (zie CGVS p. 14). Van de kant van uw vader zou men dan trouwens eerder verwachten dat hij met zijn hele gezin naar Mazar-i-Sharif verhuisde. Het feit dat generaal Dostum uw regio nooit controleerde (zie CGVS p. 14) maakt het nog vreemder dat hij uw vader als zijn kok zou tewerkstellen, in plaats van iemand uit het door hem gecontroleerde gebied.

Verder valt op dat u nagenoeg niets over de diefstal weet waardoor uw vader in de problemen kwam. Voor uw gezin was dit nochtans van aanzienlijk belang zodat men toch zou denken dat u als enige zoon van toen al zestien jaar (zie CGVS p. 3, het Afghaanse jaar 1359 komt overeen met 21 maart 1980 tot 20 maart 1981 in de Gregoriaanse kalender) hierover iets zou opvangen. U weet echter niet wat er gestolen werd of wie uiteindelijk de dader was. Uw vergoelijking dat ook uw vader niet wist wie de dader was doet geen afbreuk aan deze appreciatie daar er toch van uit kan worden gegaan dat hij u heel wat meer informatie over het gebeuren op zich zou hebben verteld (zie CGVS p. 9, 10).

Een ander gegeven waaraan geen geloof kan worden gehecht in deze kwestie met generaal Dostum is dat hij zijn mannen opdracht zou gegeven hebben uw vader te komen gevangen nemen terwijl hij op verlof was bij u thuis in Wardak (zie CGVS p. 9, 10), hoewel hij even goed uw vader had kunnen gevangen zetten wanneer hij terugkeerde naar zijn werk in Mazar-i-Sharif. Voor zo ver u weet was uw vader namelijk wel degelijk van plan terug te keren naar Mazar (zie CGVS p. 10). Daarbij moet opnieuw worden benadrukt dat jullie op honderden kilometers van de machtsbasis van generaal Dostum woonden in een gebied dat hij niet onder controle had. Het kan niet overtuigen dat hij tijdens een burgeroorlog (zie CGVS p. 7) mannen naar Wardak zou sturen, een gebied buiten zijn controle, om daar uw huis te omsingelen en uw vader gevangen te nemen.

Wanneer we bovenstaande elementen optellen moet geconcludeerd worden dat het werk en de problemen van uw vader niet kunnen overtuigen.

U gaf tijdens uw gehoor niet aan dat u zelf schade leed of risico liep vanwege de problemen met generaal Dostum. De oorzaak van uw vlucht was volgens uw relaas namelijk dat de taliban u zochten. De Dostum-kwestie is echter wel van belang voor de beoordeling van uw persoonlijke problemen in die zin dat de eerste aanvaring van uw familie met de taliban zijn oorzaak vond in het werk van uw vader voor generaal Dostum (zie CGVS p. 5, 9). Aangezien u de band van uw familie met generaal Dostum niet aannemelijk kon maken, dienen ook vraagtekens geplaatst te worden bij de dreiging die de taliban voor jullie vormden.

Het tweede deel van uw relaas betreft de ontvoering van uw vader door de taliban en vervolgens hun zoektocht naar u (zie CGVS p. 9, 11, 12).

U stelde dat de taliban uw vader ontvoerden omdat hij voor generaal Dostum had gewerkt (zie CGVS p. 5, 9). Zoals hier boven reeds beargumenteerd kon dit werk voor generaal Dostum echter niet overtuigen, zodat de gevangenneming van uw vader door de taliban eveneens minder aannemelijk wordt bij gebrek aan reden.

Verder gaf u aan dat de taliban u specifiek zochten (zie CGVS p. 12). Dit dient echter gekaderd te worden. U voegde namelijk toe dat alle jonge Hazara werden meegenomen (zie CGVS p. 12), zodat geconcludeerd kan worden dat de taliban u niet uitzonderden omwille van een probleem dat ze specifiek met u hadden. U kon immers zelf niet uitleggen waarom ze u zochten (zie CGVS p. 12).

Het is relevant dit verschil te maken tussen een persoonlijk probleem met de taliban enerzijds en een algemeen probleem dat alle Hazara-jongens hadden met de taliban anderzijds. Indien u immers slechts door de taliban werd gevisieerd net als andere Hazara-jongeren, is er geen reden om aan te nemen dat u vandaag nog een bijzonder risico loopt door de taliban. De problemen uit uw relaas dateren tenslotte van ongeveer 1996 (zie CGVS p. 5), toen de taliban over grote delen van Afghanistan heersten (zie artikel toegevoegd aan de blauwe map), maar de situatie in de Behsud-districten van de provincie Wardak is sindsdien aanzienlijk veranderd: de taliban zijn er niet meer blijvend aanwezig (zie SRB Veiligheidssituatie Afghanistan – regionale analyse, toegevoegd aan de blauwe map), zodat er geen reden is om te menen dat de algemene vervolging die u toen vreesde vanwege de taliban, vandaag nog relevant is. U gaf geen aanwijzingen van het tegendeel.

Als bijkomende reden voor uw vertrek gaf u de problemen met de Kuchi's aan die verscheidene keren met hun kuddes naar Hazara-landbouwgebieden kwamen waarbij het enkele keren tot geweld kwam (zie CGVS p. 5). Wat deze zijde van uw problemen betreft dient het volgende echter vermeld te worden: de conflicten tussen Kuchi's en Hazara die u aanhaalde zijn inderdaad gedocumenteerd. De oorzaak ervan is echter op de eerste plaats een regionale economische kwestie – het landgebruik voor dieren of gewassen – met de etnische verschillen als bijdragende factor en is dus niet van dien aard dat specifiek u er persoonlijke gevolgen van zou ondervinden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie SRB Veiligheidssituatie Afghanistan – regionale analyse, toegevoegd aan de blauwe map) blijkt daarenboven dat de Afghaanse overheid ingrijpt om de strijdende partijen uit elkaar te houden en wel met significant effect.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde ondersteunen uw identiteit en uw verblijf in Griekenland. Beiden zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken en veranderen bovenstaande appreciatie dus niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de

veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat nergens in de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013, door de UNHCR wordt opgeroepen tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Wardak.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers van in het district Behsud in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een persbericht van een NGO over de uitgave van de richtlijnen van het UNHCR inzake de behandeling van Afghaanse asielverzoeken dd. zes september 2013, met daaraan gehecht enkele pagina's uit die richtlijn die verzoeker relevant acht voor zijn betoog.

2.2. Verweernota

Bij zijn verweernota voegt verweerder twee stukken met geactualiseerde informatie: 'COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict*, d.d. 20 november 2013', alsook 'COI Focus Afghanistan, *Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad* d.d. 20 november 2013'.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen getuigt het asielrelaas, daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, immers niet van een persoonlijke noch een actuele vrees voor vervolging.

Verzoekers stelt vervolging te vrezen vanwege de taliban. Verzoekers vrees voor de taliban vindt haar oorsprong enerzijds in een persoonlijk probleem, namelijk het feit dat verzoekers vader ontvoerd zou geweest zijn door de taliban omwille van zijn band met generaal Dostum en anderzijds in een algemeen probleem, namelijk dat alle Hazara-jongeren uit verzoekers dorp door de taliban werden meegenomen. De commissaris-generaal achtte in zijn beslissing de band van verzoekers vader met generaal Dostum ongeloofwaardig zodat verzoekers persoonlijke problemen hieruit voortvloeiend evenmin geloofwaardig zijn. Verzoekers algemene problemen met de taliban zijn, gelet op het feit dat deze dateren van 1996 niet langer actueel aangezien uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de taliban niet langer blijvend aanwezig zijn in verzoekers regio.

Waar de bestreden beslissing twijfels heeft over de band van verzoekers vader en generaal Dostum merkt verzoeker op dat hij op dat ogenblik zeer jong was en zijn vader niet kon bevragen over zijn werk of zijn verblijf. Wat betreft de problemen met de taliban merkt verzoeker op dat de vaststelling dat de taliban alle Hazara-jongeren meenamen niet wil zeggen dat hij niet kan vrezen dat de taliban hem ook

persoonlijk viseerden. Verzoeker voegt hieraan toe dat zowel toen als heden de taliban in de regio een grote zeggenschap hebben, ook al zijn deze thans niet zo hevig als vroeger.

Met betrekking tot verzoekers verweer in verband met de problemen van zijn vader met name dat hij jong was overtuigt niet. Ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, in staat is voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken. De beweerde feiten vormen immers een manifeste afwijking van het alledaagse zodat zij in het geheugen gegrift zijn indien zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan temeer daar ze van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers verdere leven. Het inroepen van zijn jeugdige leeftijd is derhalve geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde vaagheid en inconsistenties. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de band tussen verzoekers vader en generaal Dostum kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn vader om deze reden werd ontvoerd door de taliban. Dienvolgens kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker hierdoor persoonlijk zou worden geïdoleerd door de taliban. Wat betreft verzoekers beweerde vrees voor de taliban als Hazara stelde de bestreden beslissing terecht vast dat dit probleem niet langer actueel is. Vooreerst blijkt uit het gehoorverslag dat de taliban in 1996 alle jongeren meenamen uit zijn dorp en dat verzoeker niet kan verduidelijken waarom hij persoonlijk zou worden gezocht (gehoorverslag 1 oktober 2013, p. 12). Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder dat de taliban, in weerwil van wat verzoeker betoogt, actueel niet langer de macht hebben in verzoekers regio van herkomst, en dat er de laatste jaren daardoor geen massa-arrestaties door de taliban werden gerapporteerd (SRB *Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale analyse*, Deel I, 20 november 2013, p. 17 en 18). Waar verzoeker tijdens het gehoor nog een vrees formuleerde jegens de Kuchi-nomaden (gehoorverslag, p. 5), stelt de Raad vast dat ook deze vrees luidens de objectieve informatie van verweerder niet langer actueel is (SRB *ibid.*, p. 17 en 18).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen in Afghanistan in 1996, blijkt hieruit niet dat verzoeker actueel bij terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een dergelijk risico aannemelijk, gezien verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat de door hem ingeroepen problemen persoonlijk of nog steeds actueel zouden zijn. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij al zolang uit zijn regio weg is dat hij aldaar geen familiaal netwerk heeft, waardoor hij in een *“mensonwaardige levenssituatie zal worden gedwongen”*, stelt de Raad vast dat dit een algemene socio-economische grief betreft die onvoldoende concreet en objectief is om in zijn hoofde aan te tonen dat hij bij terugkeer een risico loopt op mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er verder op dat hij tot de etnisch-religieuze minderheid behoort van de Hazara in de regio Wardak, en meent op p. 70 van de richtlijn van het UNHCR van 6 augustus 2013 te ontwaren dat hij daardoor het slachtoffer zal worden van *“gedwongen arbeid, psychologische mishandeling en voortdurende mishandeling”*. Evenmin dit argument kan overtuigen, gezien de bewuste passage uit de richtlijn gewag maakt van een *mogelijkheid* van vervolging van minderheden *“in aeras where they do not constitute an ethnic majority”*. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt evenwel duidelijk dat de Hazara in verzoekers district van herkomst de dominante bevolkingsgroep vormen (*ibid.* p. 18). Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de mogelijkheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de actuele en objectieve informatie die verweerder aan zijn nota toevoegde blijkt dat het actuele geweld in verzoekers regio van herkomst, het district Beshud in de provincie Wardak, niet aanhoudend van aard is en is bovendien beperkt in de tijd. Er vallen weinig slachtoffers bij deze sporadische gewelddadigheden en de impact op het leven van de inwoners van het district is beperkt (SRB *Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale analyse*, Deel I, 20 november 2013, p. 17 en 18). Verzoeker onderneemt geen poging om deze conclusie te ontcrachten met andersluidende actuele en objectieve informatie. Verzoeker stelt weliswaar dat er op “8 september” nog 16 doden en minstens 150 gewonden vielen bij een zelfmoordaanslag, doch laat na deze bewering te staven met enig stuk, noch met enige verwijzing. De informatie van verweerder bevat weliswaar een vermelding naar een aanslag van een dergelijke omvang, doch deze heeft zich voorgedaan in de districtshoofdplaats Maidan Sahr en heeft als dusdanig geen implicaties voor de veiligheidssituatie in verzoekers district van herkomst. In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene situatie in Afghanistan merkt de Raad op dat een dergelijke algemene verwijzing door de grote regionale verschillen in de intensiteit van het conflict niet dienstig is. Waar verzoeker er tot slot op wijst dat alle uitvalswegen van Kabul onder controle staan van de Taliban waardoor reizen naar zijn district levensgevaarlijk is, merkt de Raad op dat verzoeker opnieuw nalaat deze stelling te staven met objectieve informatie en dat de stelling overigens tegengesproken wordt door de objectieve informatie die verweerder bij zijn nota voegt. Uit die informatie blijkt inderdaad dat op de weg aanslagen voorkomen van de Taliban op “ANSF- IMF-, of bevoorradingskonvoien”, doch niet dat op die weg een gewone Afgaanse burger enig risico zou lopen (ibid., p. 17).

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER